Contributed by Jef Van Der Elst
vrijdag, 09 november 2012 - Last Updated vrijdag, 09 november 2012

Op 18 oktober werd door het Europees Vakverbond een ordewoord gelanceerd voor het organiseren van een Europese aktie- en stakingsdag op 14 november.

Stijgende woede

Het Europees Vakverbond is de overkoepeling van alle nationale vakbonden in Europa: hierin zijn dus ook het Belgische ABVV, ACV en ACLVB vertegenwoordigd. In de regel leidt het EVV een eerder schimmig bestaan waarvan de belangrijkste taak is om te lobbyen bij de Europese Instellingen en bij een aantal sociale kwesties advies te geven. Goed om weten is ook dat het EVV voor een belangrijk stuk gefinancierd wordt door… de Europese Commissie, hetgeen haar actiebereidheid uiteraard negatief beïnvloedt. De oproep voor een Europese actie- en stakingsdag – die toch wel een eerder onverwachte wending inhoudt – zal zeker veel te maken hebben gehad met een stijgende woede bij de vakbonden en de bevolking van Portugal, Spanje, Griekenland, Cyprus en in mindere mate Italië. De vakbonden in de eerste drie landen hadden dan ook al beslist op 14 november samen te staken, zonder daarvoor op het EVV te wachten. Waarop ook het EVV uit haar schulp kroop...

Afstand

Op het eerste zicht is hierover nooit veel overleg geweest met de nationale vakbonden, die toch zeker in België een zekere afstand houden van het EVV. Van in het begin was het dan ook duidelijk dat deze oproep op wel erg gemengde gevoelens onthaald werd. Ook was het meteen duidelijk dat de bereidheid om hieraan gevolg te geven sterk verschillend was in de verschillende regio’s van België.

Onduidelijk

Op woensdag 7 november heeft het Federaal Bureau van het ABVV dan beslist dat elke afdeling en elke sector op 14 november via diverse acties uiting kan geven aan zijn afwijzing van het blinde besparingsbeleid. Naast de (onduidelijk ingevulde) actie in gemeenschappelijk vakbondsfront in Brussel kan elke regionale entiteit en/of centrale kiezen tussen informatiebijeenkomsten in de ondernemingen, uitdelen van pamfletten, sensibiliseringacties naar het grote publiek toe, betogingen of staking. Verder werd een stakingsaanzegging gestuurd aan het VBO, die alle werknemers dekt die willen staken. Hetzelfde gebeurde op de valreep in de publieke sector. Bij het typen van deze tekst is nog steeds niet duidelijk wat de actie in Brussel precies zal inhouden. Sommige onderdelen van het ABVV beslisten dan ook om zelf elders acties op het getouw te zetten of deel te nemen aan reeds eerder aangekondigde acties. Dat is onder meer het geval in Luik (waar er een regionale betoging zal zijn) en in Henegouwen (waar men oproept tot deelname aan een betoging in het Franse Lille).

Uiteenlopende gevoeligheden

Het ABVV is er dus niet in geslaagd om onderling een gemeenschappelijk standpunt te bepalen over welke actievorm en over gemeenschappelijke ordewoorden. De oorzaak hiervan heeft zeker te maken met uiteenlopende gevoeligheden in de verschillende delen van het land. Zo is de actiebereidheid in Franstalig België duidelijk veel groter, wat blijkt uit het feit dat de Franstalige overheidsvakbond CGSP heeft gekozen voor stakingen, evenals de regionale FGTB-afdelingen Luik en La Louvière. Dit heeft zeker iets te maken met het vooralsnog veel diepgaander karakter van de maatschappelijke crisis in Wallonië.

Ford Genk

In het noorden van het land is de situatie veel minder duidelijk. Zoals gezegd wordt iedereen die wil deelnemen aan manifestaties ook daar formeel ingedekt door de stakingsaanzeggingen in de publieke en private sector. Tegelijk echter zijn de centrales en sectoren in Vlaanderen minder geneigd om dit ook verder in te vullen met concrete ordewoorden. Daar komt nog bij dat de aangekondigde sluiting van Ford Genk het scenario van de Europese manifestatie enigszins doorkruist heeft, aangezien er vrij snel besloten werd om op 11 november een grote ‘Mars voor de Toekomst’ te organiseren in Genk. Het is vanzelfsprekend niet makkelijk om drie dagen na deze mars nog eens te mobiliseren voor een vooralsnog onduidelijk omschreven manifestatie in Brussel.

Actieplan om te winnen?

Soortgelijke situatie deed zich ook al voor bij de mars op Brussel van vorig jaar: toen werd nipt vermeden dat het ABVV openlijk door Waals-Vlaamse tegenstellingen verdeeld werd. Bijkomend is het zeker ook zo dat er een algemene ontevredenheid is aan de syndicale basis over de gevoerde actiestrategie bij de laatste mobilisaties van het ABVV: herhaaldelijk werden zeer laat acties en stakingen aangekondigd, zonder dat er een duidelijk strategie achter zat om, via een actieplan, krachtsverhoudingen op te bouwen, onder andere met doelbewust informeren en deze strategie consequent door te zetten. Mede hierdoor is er bij een deel van de achterban een zekere achterdocht. Het gevoel heerst dat dergelijke af-en-aan-acties zonder verder gevolg niet bijdragen tot het uiteindelijke doel: winnen.

Desondanks: toch proberen om van de actiedag een zo groot mogelijk succes te maken, ook in Vlaanderen!